

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sermo Martini Lutheri de praeparatione ad moriendu[m]

Luther, Martin

Lipsiæ, 1520

VD16 L 6500

Septimo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33397

SEXTO. Ad percipiendā sacramētōꝝ virtutē, pri^o
necesse est scire mala, contra quā vt pugnet nobis con-
cessa sunt. Ea autē mala sunt tria, Primū ē terrifica mor-
tis imaginatio. Secūdū, terribilis & varia pctōꝝ imagi-
natio. Tertium, intolerabilis & ineuitabilis imaginatio
inferni & eterne dānatiōis. Iā quodlibet horū triū incre-
scit, maiusq; ac fortius efficit, pluriū malorū accessione.

Mors fit ingēs & terrifica, qm̄ imbecilla & exanimis
natura, eiusdē mortis imaginē pfunde nimis in se effin-
git, immodiceq; prae oculis habet, ad hęc diabol^o q; insti-
gat, vt hō terribilem mortis instātiā & effigiē intime re-
cogitādo occupet, emollescat, & animis cadat. Tū idem
facile in memoriā reducere pōt oēs terrificas subitas &
malas mortes, quas hō nunq; vidit, audiuit, aut legit,
p̄te rea ominari dei vltionē, quēadmodū olim, hic & ali-
bi pctōres percussit & exterminauerit, vt talib^o pusil-
lanimē naturā, ad timorē mortis atq; ad amorē curāq;
p̄sentis vitæ adigar, per quā hō dū cogitatiōe reuoluit,
imodice grauat^o, dei obliuiscat, mortē fugiat habeatq;
exosam, atq; ita sub vltimo vitæ termino inobediēs deo
inueniat & p̄seueret. Quāto em̄ pfundius mors recogi-
tat, inspici, cognoscit, tanto graui^o ac maiore cū discris-
mine ad eā accedit. Quā qdem cogitatio dum viuūt, in
exercitiū assumēda ē ac nobis applicāda, cū adhuc mors
lōge abest, nihilq; molit. At in extremo vitæ tpe, cū p̄ se
valida mors est, de eadē cogitare p̄culosū est, ac p̄lus
inutile, tū abigenda erit ei^o imago, & ab intuitu mentis
amouēda, p̄t audiē^o. Hoc modo vires suas & robur
mors exercet in pusillanimitatē naturę nostrę, cum in-
tempestitē ac nimīū attendit aut recogitatur.

SEPTIMO. Pctū q; increfcit & auget, nimia sui
attentiōe, & immodica recogitatione. Huc accedit trepi-
datio p̄scientiæ nr̄e, quę apud deū verecūdat, ac semet-
ipsam terribiliter redarguit. Tū diabolus quod quæsi-
uit veluti balneum quoddā inuenit. Tum satagit, tum

Sicut obijerunt

in multā atq; ingentē molē pctm exaggerat. Tū machi-
nari poterit, vt cogitatōi obuerſent, q̄t quor hoies pecca-
uerit, & q̄ multi ppter pauca pctā fuerint dānati, adeo,
vt cogat moritur⁹, vel deſpare, vel inuite mori, ſicq; dei
obliuſcat, & inobediēs inueniat, ac talis in mortē vſq;
pſeueret. pſertim cū hō exiſtimat, oportere ſe tūc recog-
itare pctā, idq; legitie, bñ, & vtiliter a ſe fieri, cum taliter
occupat. Tū ſeſe adeo imparatū atq; inidoneū inuenit,
vt etiā bona ipſius opa in pctm vertant. Exinde ſequat̄
neceſſe eſt & inuoluntarius obitus, & rebellio aduerſus
dei volūtātē, & aeterna dānatio. Tūc em̄ pcti recogitatio
neq; idonea ē, neq; tēpeſtiua, quē dū t̄paliſter viuūt habē-
da eſt. Sic diabol⁹ oīa nobis puerit in hac vita, q̄n iugiter
ſub oculis verſare deberem⁹ imaginē mortis, pcti, &
gehennę, vt in pſal. l. ſcribit̄. Pctm meū coram me eſt ſp̄,
tunc claudit oculos nros, & eiufcemōi a nobis abſcōdit
imagines. At in morte, q̄n ſolūmodo vitā, gratiā, & ſalu-
tem prę oculis habere deberem⁹, tū primū oculos nobis
aperit, atq; intēpeſtius nos imaginibus angit, ne legitis-
mas imagines videre valeamus.

he p̄ponit h̄tōda

¶ OCTAVO Gehēna q̄z augeſcit atq; intendit̄, nimia
intēſa, & intēpeſtiua ſui cōtemplatiōe, ac recogitatiōe.
Ad hoc malū vehemētiffime augmētādū accedit occulo-
tatio diuini iudiciij, ad q̄d malign⁹ ſpūs mentē hois agit,
vt ſemet ſupuacua & inutili præſcientia, imo piculoſi-
ſima p̄ſūptiōe oneret, atq; diuini cōſilij arcana rimeat, an
ſit p̄deſtinata, nec ne. Hic exercet diabol⁹ vltimā, maxis-
mā, & aſtutiſſimā artē atq; facultatē ſuā. Hac em̄ hoiem
male prouidū ſupra deū pducit, vt ſignū quærat diuine
volūtatis, & impatiēter ferat, q̄ nō ſcit utrū p̄deſtinatus
ſit, facitq; illi deū ſuū immemorē, vt aliū pene ſibi deum
inquirat. breuiſq; conat̄ homī totā dilectionē dei vno
tēpeſtatis impetu extinguere, & odiū excitare. Quanto
magis diabolū ſequit̄, & his cogitatiōib⁹ ducit hō, tātō
maius eſt diſcimē in quo cōſiſtit, neq; ad poſtremū re-